

LBRIS

We know
books

Michael Bar-Zohar
Nissim Mishal

amazoanele
MOSSADULUI

Extraordinarele femei din serviciul secret israelian

Traducere din limba engleză
MONICA PÎRVULESCU

LITERA
București

Cuprins

<i>Introducere. Liat către autori: Vorbește o Lohemet</i>	9
<i>Capitol extra. TRIO: Nina, Marilyn și Kira</i>	12

PARTEA ÎNTÂI: PIONIERELE

1. SARAH AARONSON: Moarte pe muntele Carmel	27
2. YOLANDE HARMOR: Pernițele de la umeri îi erau pline de secrete	34
3. SHULA COHEN: Monsieur Shula, nume de cod „Perla“	53
4. MARCELLE NINIO: Mai bine moartă decât torturată	84
5. WALTRAUD: Misterioasa doamnă Lotz	100
6. LIBERTATE!	118

PARTEA A DOUA: MICUL ISSER RECRUTEAZĂ AMAZOANE

7. YEHUDIT NISSIYAHU: Flamenco în Buenos Aires, o fată din Ierusalim	131
8. ISABEL PEDRO: Pe tocuri în Cairo	151
9. NADINE FREJ: O poveste de dragoste tragică	168

PARTEA A TREIA:

DL MIKE HARARI ȘI DOAMNELE LUI

10. MIKE: 1968	179
11. SYLVIA RAFAEL (1): Cea mai faimoasă dintre toate ...	182
12. YAEL: Un scenariu despre o englezoaică aventurieră ..	212
13. SYLVIA RAFAEL (2): Fiasco	238
14. DANIELLE: Doi spioni îndrăgostiți	255
15. ERIKA: Două femei și un terorist	268

PARTEA A PATRA:

APE CRISTALINE, PLAJE VIRGINE... ȘI UN SECRET

16. YOLA, GILA, ILANA: Un paradis al scafandrilor
departe, departe	295

PARTEA A CINCEA:

ALIZA MAGEN ȘI PRIETENII

17. ALIZA, LIRON, SIGAL ȘI RINA: Fetița care a depășit
bariera invizibilă	321
18. CINDY: Capcana cu miere, dar fără miere	343
19. LINDA: Ziua în care ramsadul a plâns	357
20. DINA ȘI SAMMY: O noapte în Teheran	364
<i>Epilog</i>	383
<i>Bibliografie și surse</i>	401

INTRODUCERE

Liat către autori**VORBEȘTE O LOHEMET**

Sunt o *Lohemet* – luptătoare a Mossadului.

M-am născut în Israel, în Valea Iordanului. De 20 de ani sunt luptătoare a Mossadului. Sunt pasionată și mă bucur de ceea ce fac. Este important ca noi, toate luptătoarele, să ne simțim profund devotate apărării națiunii, a familiilor noastre și a propriilor persoane.

Însă trebuie să avem și o sclipire de bucurie în ochi.

Am participat la multe misiuni secrete în toată lumea. Pot oricând să îmi schimb identitatea și înfățișarea. Când plec în străinătate, sunt de nerecunoscut; nu arăt așa decât dacă vreau să atrag atenția [Liat este foarte frumoasă, înaltă, cu ochi albaștri și păr blond, ondulat]. Mă bucur să aud la difuzor că echipa mea este chemată în sala de ședințe. Știu că urmează să se întâmple ceva. Știu că am să îmi beau cafeaua de dimineață în Tel Aviv, însă nu știu în ce loc de pe glob am să iau cina.

Femeile îndeplinesc toate sarcinile într-o misiune a Mossadului, pe toate. Exact la fel ca bărbații. Există uneori

misiuni în care femeile reprezintă majoritatea. Bărbații provin din armată. Ei știu manevra: arme – servicii secrete – mijloace. Eu nu o știu. Eu mă aflu într-o zonă nedefinită, undeva la mijloc. Fiind femeie, pot să trec pe sub radar.

Când noi, amazoanele Mossadului, citim în ziare despre femeile din Mossad, acestea sunt mereu descrise ca fiind „superbe și uimitoare”. E o tâmpenie, nu ne place asta. Ceea ce contează mai mult este faptul că suntem absolut egale cu bărbații. Apropo, mi-ați scris că printre luptătoare se numără și „tehniciene”. Ar fi trebuit să scrieți „specialiste în cibernetică, inginere, specialiste în computere”.

Mi-ați dat adresa cafenelei în care o să ne întâlnim. Să fim serioși. Dați-mi numele unui loc din Bangkok și am să îl găsesc imediat. Nu am nevoie de mai multe detalii. Pot să găsesc orice loc unde trebuie să mă duc.

Trebuie să știu cum să gândesc, să acționez potrivit unui plan amănunțit, dar, dacă se schimbă vreun detaliu al planului, trebuie să iau o nouă decizie în câteva secunde. Nu e ușor de învățat și de pus în practică. Desigur că există anumite reguli pe care le respect, fie că sunt în misiune, fie că nu. De exemplu, nu stau niciodată într-o cafenea cu spatele la intrare. Îmi plătesc întotdeauna consumația în clipa în care mi se aduce, ca să pot pleca oricând doresc. Dacă sunt în străinătate și mă recunoaște cineva și mă strigă pe numele meu adevărat, nu mă întorc niciodată.

Când mă întorc din misiune trebuie să reușesc să mă adaptez imediat la adevărata mea identitate, să trăiesc în propria țară. Cea mai mare bucurie o simt când funcționarul de la biroul de imigrări îmi ștampilează pașaportul. Încă din taxiul care mă duce acasă mă întorc la vechea mea persoană. Este o schimbare spectaculoasă. Azi pot să țin în mână cele mai sofisticate aparate pe care le-a inventat vreodată Israelul și mâine să stau disperată, nemaștiind ce să fac, în fața mașinii de spălat care s-a stricat.

Sunt divorțată, am două fiice și un fiu. Ei nu știu cu ce mă ocup. Fiica mea cea mică mi-a spus ceva despre spi-
oni și i-am zis: „Poate că aș putea să fiu spioană?”, la care fetița mea de trei ani mi-a spus: „Tu? Tu nu poți să treci de la un rol la altul...”

Am avut o relație cu un tip foarte bogat care încerca să mă impresioneze spunându-mi că visul lui era să devină luptător al Mossadului. „Tipii ăștia pot să-și schimbe identitățile uite-așa”, și-a pocnit el degetele, „ar putea să stea sub nasul meu și să nu fiu în stare să îmi dau seama cine sunt.”

Atunci m-am uitat la el și, cum era foarte înalt, mă aflam efectiv sub nasul lui.

CAPITOL EXTRA

TRIO

NINA, MARILYN ȘI KIRA

7 martie 2007.

Ibrahim Othman ieșise din lift la etajul patru al hotelului și se îndrepta spre camera lui când o scenă ciudată l-a făcut să se oprească din drum. O tânără stătea pe jos, lângă camera vecină, plângând amarnic. Lângă ea se afla o valiză mare, argintie. Lovea întruna cu pumnii învelișul tare al valizei sau apăsa cele două încuietori, încercând să le deschidă. În zadar.

Othman a ezitat o clipă, după care s-a apropiat de ea. „Ce-ați pățit?“, a întrebat-o în engleză. „Pot să vă ajut?“

Ea și-a ridicat chipul brăzdat de dăre de lacrimi. „Valiza e încuiată“, a oftat ea. „Am pierdut cheia. Nu știu cum. Nu știu ce să fac.“

„Poate jos, la recepție“, a spus el. „Poate știu ei...“

„Ei nu știu nimic! Mi-am băgat geanta cu toate actele și cheia de la cameră, nu pot să intru în cameră. Și... actele și banii...“

„Pot să încerc să vă ajut“, a zis el din nou, stângaci.

„Nu, nu puteți.“

A îngenuncheat lângă ea și a încercat să deschidă încuietorile. Nu se întâmpla nimic.

„Să sunăm poate jos?“, a întrebat-o din nou.

„Nu o să fie de nici un folos.“ A ezitat. „Stați, cineva mi-a spus odată... Poate aveți vreo altă cheie, tirbușon... sau vreun briceag pe care aș putea să-l folosesc?“

El a ridicat din umeri. „Nu, regret.“ Brusc îi veni o idee. „Poate cheia de la camera mea? Să încercăm.“

„Nu cred“, a spus ea. „Dar... să încercăm.“

I-a dat cheia de la camera lui. Ea s-a aplecat peste valiză, întorcându-se cu spatele la el astfel încât să nu poată să îi vadă mâinile. Cu dexteritate a apăsat cheia într-un material asemănător plastilinei, pe care îl ascundea în palmă.

A băgat cheia lui Othman în despicătura îngustă de deasupra încuietorilor, apoi a apăsat din nou încuietorile valizei. S-a auzit un declic metalic. „Doamne!“ S-a uitat uimită la valiză. „A mers!“

„A mers“, a repetat după ea. Îl privea cu un zâmbet de fericire.

„Mulțumesc“, a spus ea. „Mulțumesc foarte, foarte mult. M-ați salvat. Chiar m-ați salvat!“

I-a dat cheia înapoi și a început să scotocească prin valiză. A privit-o scoțând o geantă mare și maro și deschizând-o. „Uite, uite cheia!“

El se îndrepta spre cameră.

„Vă mulțumesc încă o dată, domnule“, a strigat ea.

A intrat în camera lui. Și nu știa că, atunci când tânăra băgase cheia în plastilină, de fapt o copiase. În mai puțin de o oră, fata care plângea, Nina, împreună cu camaradele sale din Mossad reușeau să facă o copie a cheii. Și astfel o echipă operativă a Mossadului izbutea să pătrundă în camera lui Ibrahim Othman, șeful Comisiei de energie nucleară din guvernul sirian.

Mossadul îl urmărea pe Othman de mult timp, dar în zadar. Frânturi de informații din diverse surse și mai ales un raport al maiorului Yakobi de la Forțele de Apărare Israeliene, din AMAN (Serviciul Militar de Informații) stârniseră suspiciunea că Siria, urmând probabil Iranul, Irakul și Libia, ar putea să încerce să producă arme nucleare. Majoritatea specialiștilor din Mossad au respins teoria lui Yakobi. Unul dintre principalele argumente ale acestora era că „nu era stilul lui Bashir [Assad]“. Fie că era sau nu stilul lui, dezbateră a continuat; însă, în cele din urmă, ramsadul [șeful Mossadului] Meir Dagan, a hotărât să analizeze ipoteza lui Yakobi. La o întâlnire cu șefii de departamente din Mossad, Dagan a respins cu încăpățănare toate obiecțiile și îndoielile și a dat ordin să se folosească toate mijloacele posibile pentru a afla dacă Siria construia o instalație nucleară. Cu executarea ordinului a fost însărcinat departamentul „Keshet“, specializat în operațiuni complicate de adunare de informații din străinătate.

„Keshet“ era departamentul cel mai activ al Mossadului. Bărbații și femeile din acesta desfășurau sute de operațiuni pe an. Luptătorii săi se numărau printre cei mai inventivi și originali din agenție, punând la cale operațiuni ingenioase ca să obțină informații secrete, acte sau dispozitive; aceștia creaseră metode de a aborda subtil funcționari inamici importanți care lucrau în străinătate. Era vorba uneori de persoane sau delegații trimise în Europa, Asia sau Africa de către guvernele inamice și erau ținte pentru penetrare și anchetare; alții erau aliați ai inamicilor, furnizori sau chiar comandanți străini de armată care colaborau cu dușmanii Israelului.

Pericolul nuclear se afla în capul listei misiunilor Mossadului. Iar Iranul se afla în capul listei nucleare. Însă

ramsadul Dagan considera că, dacă Iranul era foarte implicat într-un proiect nuclear și dacă Irakul încercase, de asemenea, să desfășoare o activitate asemănătoare, era de datoria lui să se asigure că nici o altă țară inamică nu construia în secret arme nucleare. De aceea insista cu înverșunare să descopere exact ce făcea Ibrahim Othman, „Domnul Atom“ din guvernul sirian.

Potrivit unor surse terțe, Ram Ben-Barak, șeful „Keshet“-ului, și-a trimis luptătorii să îl urmărească pe Othman. Bărbatul călătorea mult. „Dagan ne-a ordonat să aflăm dacă Siria avea sau nu un proiect nuclear“, avea să îi spună după ani Ben-Barak unui reporter. „Desfășori câteva acțiuni în toată lumea vreo câteva luni până ai noroc. Cineva face o greșeală într-o parte – și altcineva obține o victorie în altă parte. Meir Dagan era un om incredibil de perseverent. Multă lume i-a spus: nu se poate să existe reactor în Siria. Toate cheltuielile acestea și pierderea de timp sunt în zadar. Însă noi i-am respectat ordinele și am continuat.“

Se pare că mai multe misiuni nu au dus la nici un rezultat. Trimiterea echipelor „Keshet“ pe urmele lui Othman a costat o avere, iar rezultatele au fost nule. Însă, de curând, ofițerii Mossadului aflaseră că Othman venea la Viena la conferința anuală a Agenției Internaționale pentru Energie Atomică. Othman avea un apartament în capitala austriacă, însă de data aceasta se hotărâse să stea la hotel și acolo o cunoscuse pe amazoana Mossadului care plângea.

Obținerea cheii de la camera lui Othman a fost prima etapă din „Trio“ – trei etape, fiecare fiind o misiune în sine. Iar protagonistele acestor etape au fost trei tinere amazoane.

A doua etapă. A doua zi dimineață Othman a coborât la micul-dejun și a intrat în restaurantul hotelului. S-a uitat în jur și a văzut că restaurantul era plin ochi și toate mesele erau ocupate. Nu știa, desigur, că majoritatea clienților erau luptători ai Mossadului care ocupaseră mesele și comandaseră micul-dejun. Îi lăsaseră un singur loc în tot restaurantul: un scaun liber la o masă la care stătea o tânără. Aceasta vorbea la telefonul mobil în timp ce-și sorbea cafeaua.

„Pot să stau aici?“, a întrebat-o el.

„Desigur“, a ridicat ea din umeri indiferentă continuându-și conversația telefonică, în engleză, și devenind tot mai furioasă. A ridicat vocea de câteva ori, apoi s-a uitat în jur, spumegând, și în cele din urmă a închis, trântindu-și telefonul pe masă. „Nenorocitul“, a spus cu voce tare. „Să-mi facă una ca asta!“ A ridicat privirea și s-a uitat la vecinul ei. „Scuze, mi-am ieșit din fire, dar s-a eschivat din nou, nenorocitul!“

Othman a dat din cap cu înțelegere, iar tânăra furioasă a continuat să bodogănească. I-a povestit despre iubitul ei, în care nu putea să aibă deloc încredere. Mai contramandase întâlniri în ultimul moment, dar acum? În seara asta? Urmau să serbeze aniversarea primei lor întâlniri și aleseseră Viena ca loc romantic unde să își petreacă weekendul. Sosise cu o seară înainte, iar el trebuia să vină astăzi – și, poftim, contramanda din nou! Tocmai acum se găsisese!

Othman dădea întruna din cap aprobând politic. „Se pare că nu își dă seama ce pierde“, a spus el.

L-a privit. „Dar dumneavoastră cine sunteți?“

S-a prezentat spunându-și numele, nu și funcția pe care o ocupa la comisia de energie nucleară.

„Mă numesc Marilyn“, i-a zâmbit ea. I-a pus câteva întrebări relaxate și a aflat că el cunoștea bine Viena și că se plimbase prin toată lumea. Treptat, au început o conversație

lejeră, plăcută. Othman o plăcea și îi plăcea foarte mult să discute cu o femeie atât de tânără și de frumoasă.

Ea a revenit din nou la întâlnirea ratată cu iubitul ei. „Am încercat atât de mult să organizez o seară minunată“, a spus. „Am rezervat o masă la Silvio Nickol. Se fac rezervări cu o lună înainte. Știți, este cel mai bun restaurant din Viena!“

„Da, am auzit.“

Marilyn a ridicat brusc capul, încruntându-se. „Spuneți-mi, ce faceți diseară?“

El a fost surprins. „De ce mă întrebați?“

„Ar fi păcat să anulez rezervarea“, a spus ea. „Poate... poate veniți cu mine și luăm cina acolo?“

„Noi doi? Împreună? Și dacă vine iubitul dumneavoastră...“

„Nu o să vină și nu merită asta“, a declarat ea. „Deci ce ziceți? Împărțim nota, bineînțeles.“

S-a uitat la ea și a zâmbit. Nu îl invita la cină în fiecare zi o femeie superbă. „De ce nu?“, s-a auzit spunând, „O idee excelentă. La ce oră?“

*

La ora opt seara s-au întâlnit în holul hotelului și au luat un taxi până la restaurant. După plecarea lor, o echipă „Keshet“ s-a împrăștiat în hol. Două amazoane și un luptător s-au așezat în niște fotolii de lângă lifturi. Dacă Othman se răzgândea brusc și se întorcea prea devreme, aceștia l-ar fi reținut, ca să nu urce în cameră. Comandantul echipei, Eitan, se afla într-o mașină parcată afară, în apropierea hotelului. După câteva minute a auzit vocea unuia dintre oamenii lui în căști. Ofițerul a folosit o parolă, raportând astfel că perechea ajunsese la restaurant și se așezase deja la masă. Othman nu știa, desigur, că mesele învecinate erau ocupate de alți luptători ai